

PRVÝ PRÍBEH

Najlepší priatelia

Gotaro Čiba svojej dcére dvadsaťdva rokov klamal.

Dostojevskij raz napísal, že najťažšia vec v živote je nikdy neklamať.

Dôvody, prečo ľudia klamú, sú rôzne. Jedni klamú preto, aby sa ukázali v lepšom svetle, iní zasa preto, aby podvádzali. Lži môžu zraňovať, ale môžu vám aj zachrániť kožu. No bez ohľadu na dôvod ľudia väčšinou svoje klamstvá neskôr oľutujú.

A presne to sa stalo Gotarovi. Lož mu otravovala myseľ. Nerozhodne prešľapoval pred kaviarňou, v ktorej sa dá vrátiť do minulosti, a popod nos si mrmlal, že to predsa neurobil naschvál.

Kaviareň sa nachádza v centre Tokia, len niekoľko minút chôdze od stanice metra Džimbočo. V úzkej bočnej uličke medzi radom kancelárskych budov nad jej vchodom visí malý vývesný štít s nápisom Funiculi funicula. Kaviareň je v sute-réne, takže bez vývesného štítu by ľudia prešli okolo bez toho, aby si ju všimli.

Gotaro zišiel po schodoch a zastavil sa pred dverami s vyzávanými ornamentmi. Niečo si sám pre seba zamrmlal, pokrútil hlavou, otočil sa a chcel odísť, ale v polovici schodov sa so zamysleným výrazom na tvári zastavil. Chvíľu chodil hore-dolu po schodoch.

„Nebolo by rozumnejšie premýšľať o tom vnútri?“ začul za sebou hlas. Vyľakane sa otočil a zazrel drobnú ženu v bielej blúzke, čiernej veste a someliérskej zástere. Hneď mu bolo jasné, že pracuje v kaviarni.

„No... viete...“

Kým Gotaro hľadal odpoveď, žena popri ňom preklzla a rýchlo zbehla dolu schodmi.

Cililing

Keď žena vošla do kaviarne, zvuk zvonca nad dverami sa ešte chvíľu ozýval. Hoci naňho žena nijako zvlášť nenaliehala, Gotaro opäť zišiel dolu schodmi. Mal pocit, akoby ním prešiel závan pokoja a zrazu mu odľahlo na srdci.

Nemal odvahu vojsť dovnútra, pretože si nebol istý, či je to naozaj kaviareň, v ktorej sa dá vrátiť do minulosti. Prišiel sem preto, lebo uveril fáme, o ktorej sa dopočul od starého priateľa, ale ak by sa ukázalo, že je to len výmysel, bol by za hlupáka.

No aj keby sa ukázalo, že táto informácia je pravdivá, pri návrate do minulosti vraj treba dodržiavať zopár nepríjemných pravidiel. Jedno z nich hovorí, že nech by sa človek akokoľvek usiloval, pri návrate do minulosti nemôže urobiť nič, čím by zmenil prítomnosť.

Keď Gotaro prvýkrát počul o tom pravidle, pomyslel si, či sa vôbec nájde niekto, kto by sa za týchto podmienok chcel vrátiť do minulosti. A teraz sám stál pred vchodom do kaviarne a napriek tomu pravidlu sa chcel vrátiť do minulosti.

Čítala tá žena jeho myšlienky? V tej situácii by bolo asi vhodnejšie povedať napríklad: *Chcete navštíviť našu kaviareň? Cítte sa v nej vítaný.*

Lenže namiesto toho povedala: „Nebolo by rozumnejšie premýšľať o tom vnútri?“

Znamená to, že áno, môže sa vrátiť do minulosti, ale o tom, či to skutočne urobí, alebo nie, by sa mal rozhodnúť až vnútri? Vrávalo mu v hlave i to, ako môže tá žena vedieť, že prišiel do

kaviarne, aby sa vrátil do minulosti. No zároveň cítil aj záblesk nádeje. Ženina nenútená poznámka mu pomohla rozhodnúť sa. Vystrel ruku, stlačil kľučku a otvoril dvere do kaviarne.

Cililing

Gotaro vstúpil do kaviarne, v ktorej sa vraj dá vrátiť do minulosti.

Gotaro Čiba mal päťdesiatjeden rokov. Bol urastený, možno vďaka tomu, že na strednej škole a aj na univerzite bol členom ragbyového klubu. Ešte aj dnes nosil oblečenie veľkosti XL.

Žil so svojou dcérou Harukou, ktorá bude mať čoskoro dvadsaťtri rokov. Vychovával ju sám. Haruka vyrastala s vedomím, že jej matka zomrela, keď bola ešte malá. Gotaro mal v meste Hačiodži, ktoré patrí do metropolitnej oblasti Veľkého Tokia, malú reštauráciu Kamija. Podával v nej ryžu, polievky a prílohy, a Haruka mu v nej pomáhala.

Keď Gotaro vošiel dnu cez dvojmetrové drevené dvere, ešte musel prejsť cez malú chodbu. Oproti vchodovým dverám bola toaleta a uprostred steny vpravo zbadal vchod do kaviarne. Keď vošiel do miestnosti, uvidel ženu sediacu pri barovom pulte.

„Kazu... máš tu zákazníka,“ zavolala žena smerom k zadnej miestnosti.

Vedľa ženy sedel chlapec vo veku žiaka základnej školy a pri najvzdialenejšom stole žena v bielych šatách s krátkymi rukávmi. Mala bledú pokožku a ticho čítala knihu, nevšímajúc si svet okolo seba.

„Čašníčka sa práve vrátila z nákupu. Pokojne si sadnite. Hneď bude pri vás,“ prehovorila k nemu žena pri barovom pulte nenúteným tónom, akoby boli starí známi. Očividne bola v kaviarni stálou zákazníčkou. Gotaro sa jej namiesto odpovede len kývnutím hlavy poďakoval. Mal pocit, akoby mu žena

pohľadom naznačovala, že sa jej môže spýtať na čokoľvek o tejto kaviarni. Gotaro sa však rozhodol predstierať, že si to nevšimol, a sadol si k stolu pri vchode. Rozhliadol sa okolo seba. Na stene viseli obrovské starožitné hodiny, ktoré siahali od podlahy až ku stropu. V mieste, kde sa na strope pretínali dva drevené trámy, sa ticho otáčali lopatky ventilátora. Steny s hlinenou omietkou mali jemný odtieň praženej sójovej múky a ich povrch bol posiaty matnými škvrnami, ktoré sa tu v priebehu času vytvorili. Toto miesto vyzeralo veľmi staré. Kaviareň bola v suteréne, preto v nej neboli žiadne okná. Tlmené svetlo z lúčnych svetiel visiacich zo stropu dodávalo interiéru sépiový nádych.

„Dobrý deň, vitajte.“ Zo zadnej miestnosti vyšla žena, ktorú stretol na schodoch, a položila pred neho pohár vody.

Volala sa Kazu Tokita. Polodlhé vlasy mala vzadu stiahnuté a bola oblečená v bielej košeli s čiernym motýlikom, v čiernej veste a someliárskej zástere. V kaviarni Funiculi funicula pracovala ako čašníčka. Mala peknú tvár s mandľovými očami, ale bez výraznejších črt. Keď ste sa na ňu pozreli a vzápätí zavreli oči, nedokázali ste si ju vybaviť. Inými slovami, bola to taká sivá myška. Tento rok bude mať dvadsaťdeväť.

„Ehm... takže... toto je miesto, kde... ehm...“ Gotaro bol celkom stratený. Netušil, ako má nadhodiť tému návratu do minulosti. Kazu sa naňho pozrela pokojným pohľadom, otočila sa smerom do kuchyne a spýtala sa: „Do ktorého času v minulosti sa chcete vrátiť?“

Z kuchyne sa ozvalo bublanie kávy.

Tá žena naozaj dokáže čítať myšlienky, pomyslel si.

Miestnosťou sa začala šíriť vôňa kávy a vyvolala v ňom spomienky na *ten* deň.

Gotaro sa so Šuičim Kamijom stretol prvýkrát po siedmich rokoch práve pred touto kaviarňou. Na univerzite spolu hrávali za ten istý ragbyový tím.